

[Forsvarsministeren]

der. Det danske bidrag hertil er på ca. 15 mill. kr., der enten er forfaldet eller kommer til udbetaling over de kommende år.

Hertil kommer endelig det forhold, at Danmark i den særlige NATO-komité, der helt konkret giver bemyndigelse til at iværksætte de enkelte projekter, indtil i dag har autoriseret specifikke INF-anlægsarbejder til et beløb, der for Danmarks vedkommende andrager ca. 26 mill. kr. Størstedelen af disse autorisationer er sket under den tidligere regering.

NATOs autorisation af et anlægsarbejde er en bemyndigelse til vedkommende land til at påbegynde arbejdet, og den indebærer samtidig, at landet har ret til at få sine udgifter refunderet gennem bidrag fra de øvrige lande i forhold til den gældende fordelingsnøgle. For Danmark betyder en sådan autorisation, at vi er forpligtet til at betale ca. 3,7 pct. af udgifterne.

Den danske statskasse har indtil nu på grundlag af autorisationer givet i den tidligere regerings tid afholdt ca. 4,8 mill. kr., i alt væsentligt for arbejder, der er sat i gang i 1981. Disse arbejder er i overensstemmelse med sædvanlig NATO-praksis midlertidigt blevet optaget på tidligere årsprogrammer med henblik på endelig optagelse på årsprogrammet for 1982. Tilsvarende har alle andre medlemslande betalt deres andel af disse arbejder. Jeg kan sige, at f. eks. for Hollands og Belgiens vedkommende drejer det sig om beløb på 7 mill. kr. og 7,5 mill. kr.

Regeringen ser med den største betænkelighed på forslag, der ville være ensbetydende med, at vi måtte fragå de af den tidligere regering givne økonomiske tilsagn. Noget sådant ville bl.a. have den virkning, at de andre lande i NATO ville komme til at bære en større byrde end forudsat, nemlig den danske andel af udgifterne. Der er ikke tvivl om, at vore allierede ikke ville finde en sådan dansk beslutning rimelig eller retfærdig.

Lad det derfor være sagt helt klart: der er ingen tvivl om, at både Holland og Belgien deltager i finansieringen af de igangsatte INF-infrastrukturarbejder i Tyskland, Italien og England, og disse lande ser ikke med sympati på at skulle påtage sig større byrder på grund af et eventuelt dansk brud på de indgåede aftaler om fælles finansiering.

Af interesse er det vel også at nævne aftalen af 26. oktober 1982 mellem Hollands to

regeringspartier vedrørende den hollandske sikkerheds- og forsvarspolitik. Ifølge denne aftale vil Holland, selv om man på dette tidspunkt ikke vil tage principel stilling til opstilling af missiler på hollandsk territorium, ikke desto mindre foretage sådanne forberedelser, som holder muligheden for en konkret opstilling af disse våben åben. Jeg tror, at dette siger mere om vore allieredes holdning til dobbeltbeslutningen end forslagsstillernes mange argumenter.

Efter det foreliggende må det stå klart, at der både i relation til våbenkontrolforhandlingerne i Genève og til den almindelige danske stilling i alliancen er meget vægtige grunde til, at regeringen må modsætte sig det foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Regeringen finder, at alle de partier, der hidtil har stået bag den danske sikkerheds- og forsvarspolitik, bærer et ganske særligt ansvar. Det kan ikke være tidspunktet at føre nogen form for demonstrationspolitik, der kan føre til beslutninger i direkte modstrid med de af den tidligere regering indgåede aftaler og klart imod samtlige vore allieredes ønsker. En eventuel dansk beslutning vil jo ikke føre til, at de omhandlede anlægsarbejder ikke udføres, men resultatet vil kun være, at vore allierede kommer til at betale vor økonomiske andel. Den tidligere regering modsatte sig ikke, mens den var ved magten, at bære sin andel af byrden. Det er altså de samme politikere, som nu ikke vil være med til, at denne regering fortsætter denne linje. Man vil hermed skade vor stilling i alliancen og dermed vore egne sikkerhedspolitiske interesser i en bredere sammenhæng. En sådan politik finder regeringen uforvarsvarlig, også fordi den på ingen måde vil gavne våbenkontrolforhandlingerne.

Jeg vil derfor opfordre til, at det samarbejde, der i en lang årrække har været om dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik, fastholdes.

Lasse Budtz (S):

Vi har i den socialdemokratiske gruppe noteret os indholdet af bemærkningerne til dette beslutningsforslag, og vi har også forstået hensigten med formuleringen. I øvrigt kan vi selvfølgelig kun være tilfredse med, at andre partier bruger socialdemokratiske